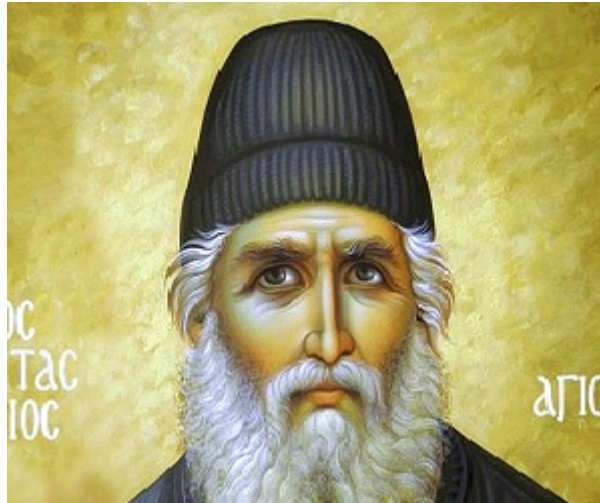

Ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης και τα ζώα

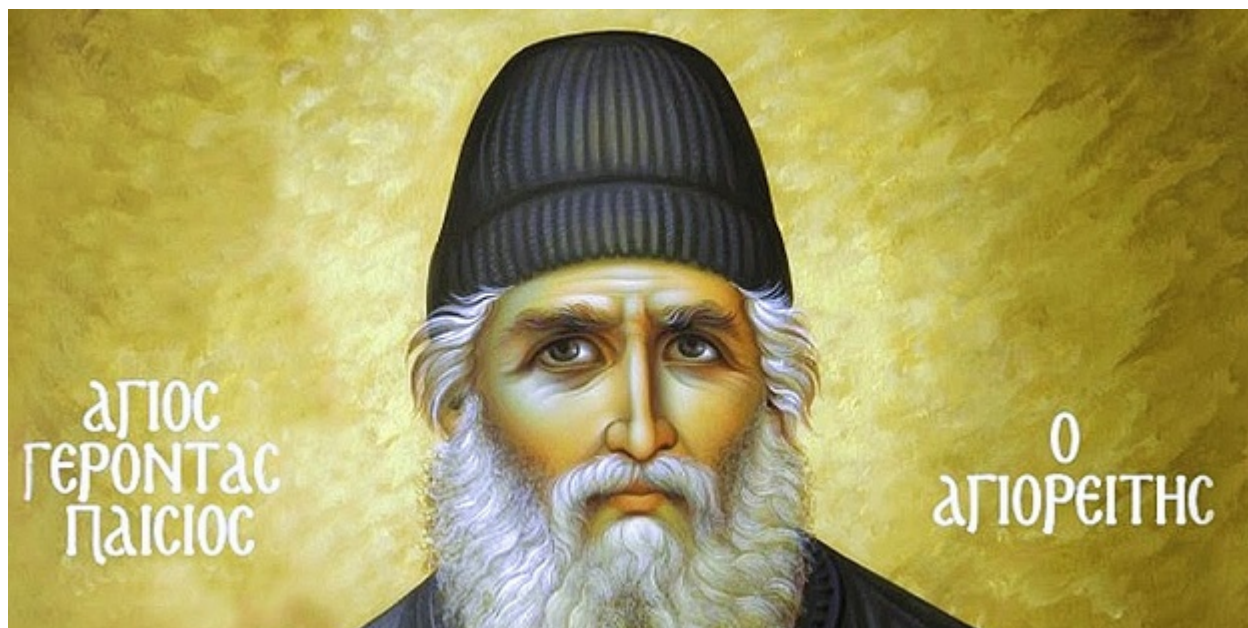
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Φέτος, στις 13 Ιανουαρίου η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου ανεκήρυξε επίσημα Άγιο το Γέροντα Παΐσιο Αγιορείτη. Αντί σχολίου παραθέτουμε απόσπασμα του υπέροχου βιβλίου «Βίος Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου», του μακαριστού ιερομονάχου Ισαάκ, (σελ. 549-552), που δείχνουν τη συμφιλίωση του Αγίου με την κτίση.

Στόν Γέροντα δόθηκε τό χάρισμα να συναναστρέφεται με τα άγρια θηρία, χωρίς να τον βλάπτουν, όπως συνέβαινε στον Αδάμ προ της πτώσεως και σε πολλούς Αγίους.

Τα άγρια θηρία διαισθάνονταν την μεγάλη του αγάπη και έβλεπαν στον Γέροντα την προπρωτική καθαρότητα Είναι γνωστό ότι, όταν ο άνθρωπος ανακτήσει το αρχέγονο και πρωτόκτιστο κάλλος, την απολεσθείσα θεία χάρι, γίνεται κύριος της κτίσεως και άρχει πάντων των πετεινών του ουρανού και των ερπετών και των θηρίων της γής. Τότε επέρχεται η συμφιλίωση με την κτίση, όπως ονομάζουν οι άγιοι Πατέρες αυτήν την προπρωτική κατάσταση. «Θεού ενοικούντος και επαναπαυομένου τινί πάντα υποτάσσεται αυτώ ως τω Αδάμ πριν ή παραβήναι την εντολήν του Θεού»**[1]**.

Έλεγε ο Γέροντας: «Από την στιγμή που ο άνθρωπος έρθει στην θέση του άλλου, μετά όλους μπορεί να τους αγαπήση, και τους ανθρώπους, ακόμη και τα ζώα και τα θηρία. Τα πάντα τα χωράει μέσα του και βγαίνει ο εαυτός του από την αγάπη του.

«Βλέπω ένα θηρίο. Σκέφτομαι ότι μπορούσα να ήμουν και εγώ ένα θηρίο. Ο Θεός νοικοκύρης είναι και μπορούσε να με κάνη θηρίο. Όταν έρθω στην θέση του θηρίου, θα τ' αγαπήσω και θα λυπηθώ ακόμη και τα φίδια. Έ, θα μ' άρεσε εμένα να ήμουν φίδι, νάβγαινα λίγο στη λιακάδα να ζεσταθώ και ναρχόταν ο άλλος να με κτυπούσε, να μούσπαζε το κεφάλι; Η αγάπη η θεϊκή πληροφορεί τ' άγρια θηρία. Ένα θηρίο μπορεί να διακρίνη έναν άνθρωπο που το αγαπάει και ένα κυνηγό που θέλει να το σκοτώση. Τον άνθρωπο που τ' αγαπάει θα τον πλησιάσει, δεν τον φοβάται. Αυτό νόμιζα ότι συμβαίνει στ' άλλα άγρια ζώα, εκτός από τα φίδια. Διαπίστωσα όμως κατόπιν ότι και στα φίδια το ίδιο συμβαίνει. Ακόμα και την οχιά, που εν σχέσει με τα άλλα φίδια είναι, τρόπον τινά, όπως το κατσίκι με το αρνί».

Τον ρώτησε κάποιος διάκονος: «Γέροντα, έχετε κάτι φίδια, άκουσα, είναι αλήθεια;». Ο Γέροντας απάντησε: «Ναί, διάκο, τα φίδια (πάθη) τα έχω εδώ στην καρδιά μου και όταν γίνης Πνευματικός, να 'ρθής να σου τα δείξω (να εξομολογηθώ)».

Ο κ. Γεώργιος Παπαθεμιστοκλέους από την Κόνιτσα, αναφέρει γραπτώς: «Πηγαίναμε σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο στο μοναστήρι του Στομίου, λες και μας τραβούσε μια δύναμη ανεξήγητη κοντά στον π. Παΐσιο. Εκεί βρίσκαμε γαλήνη,

κοντά του ηρεμούσε το πνεύμα και η ψυχή μας. Παράλληλα, προσπαθούσαμε να τον βοηθήσουμε σε διάφορες εργασίες. Μια από κείνες τις ημέρες μ' έστειλε να πάρω έναν κασμά και ένα φτυάρι από την αποθήκη, που ήταν αμέσως μετά την κεντρική είσοδο του Μοναστηριού.

—Γιώργο, μή φοβηθείς, δύο φιδάκια που είναι εκεί μέσα είναι ακίνδυνα, μου είπε.

»Προχώρησα να εκτελέσω την παραγγελία του, οπότε βρέθηκα μπροστά σε δύο τεράστιες δενδρογαλιές που κινήθηκαν προς το μέρος των εργαλείων. Στην θέα τους πισωπάτησα έντρομος, έτοιμος να το βάλω στα πόδια. Με συγκράτησε το κοκαλιάρικο, αλλά στιβαρό χέρι του Γέροντα, ενώ συγχρόνως “επιτιμούσε” τα φίδια με ήρεμη και γαλήνια φωνή. “Πηγαίνετε στη γωνιά σας, δεν βλέπετε που ο Γιώργος φοβάται!”

»Με είχε ακολουθήσει, γιατί κατάλαβε ότι η θέα των φιδιών θα μου προκαλούσε φόβο. Γύρισα να τον κοιτάξω, μα δεν αντάμωσα το βλέμμα του. Τα μάτια του ήταν στραμμένα στην γη. Προσπάθησα κάτι να ψελλίσω, μα ήδη είχε φύγει, βρισκόταν μακριά αέρινος όπως ήταν.

»“Άλλη φορά, μπαίνοντας στην κουζίνα του Μοναστηριού, άκουσα κάποιον παλαιό συμμαθητή του να του λέει:

—Άσε με, π. Παΐσιε, να του ρίξω.

«Συγχρόνως ύψωνε το κυνηγητικό του όπλο. Και ο γλυκύτατος Γέροντας με γαλήνια και ήρεμη φωνή:

—Όχι, Γιάννη, έχει τον Σταυρό στη μπάλλα του (μέτωπο).

«Έσκυψα από το παράθυρο και είδα ένα λαγό που έβοσκε ανέμελος και είχε στο μέτωπό του ένα μαύρο Σταυρό.

«Καλούσε τους λαγούς, όπως εμείς τις γάτες, και αυτοί δεν φοβόνταν να ζούν μαζί του».

Τον λαγό αυτόν ο Γέροντας τον έπιασε μέσα στις φασολιές, του έκανε ένα Σταυρό στο μέτωπο και ειδοποίησε τον γαμπρό του Βασίλη και άλλους κυνηγούς να προσέξουν να μή τον σκοτώσουν.

Κάποια φορά ήρθαν δύο μικρές αρκούδες μέσα στην αυλή του μοναστηριού του Στομίου. Ο Γέροντας τις έπιασε από το σβέρκο και τις είπε: «Άλλη φορά να μην

μπαίνετε μέσα στο Μοναστήρι. Να έρχεσθε πίσω από την κουζίνα, για να σας τάζω», και τις ωδήγησε στο μέρος αυτό. (Αυτό το διηγήθηκαν δύο Κονιτσιώτες στον δόκιμο του Στομίου Παύλο).»

Ο Κύπριος προσκυνητής Μ. Σ. διηγείται: «Είχε έρθει μια ομάδα Κυπρίων στην “Παναγούδα” για να δή τον Γέροντα. Τους είπε να πάρουν λουκούμια. Μόλις άνοιξαν το καπάκι, έκαναν ένα μορφασμό, κοιτάχθηκαν και μурμουρίσαν. Το κουτί ήταν γεμάτο “λίμπουρους” (τα μυρμήγκια στα κυπριακά). Φαίνεται κάποιος προσκυνητής δεν έκλεισε καλά το καπάκι και γέμισε μυρμήγκια, αν και ο Γέροντας είχε γράψει πάνω στο καπάκι να κλείνουν το κουτί. Ήταν τόσα πολλά, ώστε είχαν μαυρίσει τα λουκούμια δεν φαινονταν.

»Ο Γέροντας, μόλις κατάλαβε τι είχε συμβή, έρριξε μια ματιά στο κουτί και αμέσως με φυσικότητα πήρε ένα λουκούμι το άφησε πιο πέρα και με στοργή, αλλά και με σοβαρότητα και κάπως επιτακτικά είπε προς τα μυρμήγκια: “Αυτό είναι δικό σας. Πηγαίνετε να φάτε και αφήστε τ’ άλλα να πάρουν οι άνθρωποι”.

»Το εκπληκτικό είναι ότι τα μυρμήγκια έκαναν υπακοή, βγήκαν όλα από το κουτί και μαζεύτηκαν να φάνε το δικό τους λουκούμι».

Μαρτυρία μοναχού Αλυπίου Αγιαννανίτου: «Γνώριζα τον Γέροντα από την ηλικία των δεκαπέντε ετών. Με την χάρι του Θεού έγινα μοναχός στην Ι. Μ. Κουτλουμουσίου. Πήγαινα και τον έβλεπα κάθε μέρα. Άκουγα για τα θαύματά του και μου είχε γεννηθή η επιθυμία να δώ ένα θαύμα του. Για ένα μήνα περίπου είχα αυτόν τον λογισμό.

»Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, αρχές Νοεμβρίου, πήγα να τον δώ και τον βρήκα να πλένη τα χέρια του έξω στο βαρελάκι. Ήταν μόνος. Άνοιξε και μου είπε να περιμένω. Πήρε πίσω από το βαρέλι ένα αλουμινόχαρτο, όπου μέσα είχε ψίχουλα το άνοιξε και κοίταξε προς τον ουρανό. Ενώ χαρακτηριστικά δεν υπήρχε κανένα πουλί, αμέσως μαζεύτηκαν σμήνη πουλιών. Που βρέθηκαν ξαφνικά τόσα πουλιά! Άλλα κάθονταν στο κεφάλι του, άλλα στους ώμους και στα χέρια του και αυτός τα τάζε. Βλέποντας αυτό το θέαμα με κατέλαβε αμηχανία, χτυπούσε γρήγορα η καρδιά μου από συγκίνηση και γελούσα αμήχανα. Ο Γέροντας χαμογελώντας έλεγε στα πουλιά: “Πάτε και σ’ αυτόν”. Τα μιλούσε σαν νάταν άνθρωποι. Ένα που καθόταν στο χέρι του του έλεγε: “Πήγαινε και σ’ αυτόν, δικός μας είναι”.

»Αυτό διήρκεσε δύο λεπτά περίπου. Σε μια στιγμή ο Γέροντας δίπλωσε το

αλουμινόχαρτο και τα πουλιά εξαφανίστηκαν. Ήμουν σαστισμένος και τον κοίταζα. “Πήγαινε τώρα”, μου είπε».

1. Κυρίλλου Σκυθοπολίτου, Βίος του αγίου Ευθυμίου του Μεγάλου, Κεφ. ΙΓ”, σ. 23, εκδ. Schwartz E, Leipzig 1993.

Πηγή: Ορθόδοξη Μαρτυρία, έκδοση Παγκύπριου Συλλόγου Ορθοδόξου Παραδόσεως, «Οι Φίλοι του Αγίου Όρους».